

IVAN TOKIN

Najnormalniji
čovek na svetu

Copyright © 2014, 2024, Ivan Tokin
Copyright © ovog izdanja 2024, LAGUNA

*Svi likovi i događaji u ovom romanu izmišljeni su.
Svaka sličnost sa stvarnim ličnostima i događajima
jeste slučajna.*

Sadržaj

NAJNORMALNIJI ČOVEK NA SVETU	9
Zahvalnica265
Intervju s autorom povodom jubilarnog izdanja . .	.267
O autoru275

1

Dečak star sto četiri dana je u rukama svog oca. Otac je u desnom profilu, dečak u levom poluprofilu. Otac ga drži šakama ispod obe miške, desna šaka se vidi delimično. Dlakava šaka i početak podlaktice, i obla vena koja očevu krv vodi iz podlaktice u šaku, i dalje u prste.

Otac ima proređenu, skoro potpuno sedu kosu, očejljanu unazad, nasmejan je ali mu se ne vide zubi, i gleda u dečaka u svojim rukama, u svog sina. Drži ga tako da su mu laktovi pod uglom od oko devedeset stepeni. To je na ovoj fotografiji dovoljno prostora između njih dvojice da se na zidu u pozadini vidi očev portret iz rane mladosti.

Otac na sebi ima svetlu košulju. Sin je u belom frotirskom kombinezonu s tamnim rukavima. Skoro da nema kosu. Ne liči na oca ni u sadašnjosti ni u prošlosti. Zagledan je preko očevog desnog ramena. Prsti leve šake su mu blago povijeni i oslanjaju se jagodicama na očevu desnu podlakticu.

Otac ima zulufe do visine resice uva. Uši im ne liče.

Jedino po čemu otac i sin liče jeste način na koji su im oči otvorene. Iako otac ima bore oko očiju, jake crne obrve i podočnjake, a sin ima porcelansko lice, skoro bez obrva i sa kapcima koji su korišćeni samo sto četiri dana i zato potpuno neizborani deluju kao da nisu poseban deo lica, oči su im na isti način otvorene.

Portret ih gleda hladno, kao što sin hladno gleda preko oćevog ramena.

1a

Boli me desni bubreg. Sevne ponekad. Pijem lekove na svoju ruku. Prestaću ovih dana.

Stari mi telo. Stopala su se promenila. Kažiprst na levoj nozi se noktom okreće ka palcu. Stopala i šake više nemaju veze s onima od pre samo dvadeset godina. Lice, kosa, stomak, grudi, uši – sve je promenjeno.

Oči su mi iste. Boja, isti oblik, i isti pogled. Sve oko očiju se promenilo.

Uvek sam dobro živeo. Živeo sam kao car. Radio sam sve što sam hteo, onoliko koliko sam hteo. I sad je ista priča, ni to se nije promenilo.

Dve stvari se ne menjaju kod mene – isto gledam i živim kao car.

Ne mogu da odredim kad je sve počelo. Znam datum svog rođenja, ali mi je jasno da nije tada počelo. Počelo je ranije, u maminom telu, u jednom trenutku. Tada je počelo to s očima i tada sam počeo da živim kao car, ali sve je krenulo mnogo ranije, siguran sam. Moje oči i moj

život vuku korene iz daleke prošlosti, uslovljeni su nizom događaja o kojima ne znam ništa, ali znam da su se desili. Morali su da se dese, i taj neprekidni niz događaja seže najdalje u prošlost.

Mnogi su živeli, donosili odluke, jeli, spavali, u tačno određenim trenucima prelazili ulice, vodili svoje i tuđe ratove, preživljavali ili umirali i radili sve što ljudi rade, i to je u jednom trenutku dovelo do mene, ovakvog kakvog su me oni dali.

Ne osećam breme životâ koji su mi prethodili. Ne osećam odgovornost, niti zahvalnost. Osećam da postojim. Siguran sam da čak ni moje pokojne roditelje ne zanima zahvalnost. Ako bih morao nešto da kažem u njihovo ime, rekao bih da su prezadovoljni što živim kao car. Ništa više i ništa manje ne bih očekivao od nekoga ko oseća da sam ja imao ulogu u tome što je on trenutno živ.

2

Lepa mama kojoj je manje od četrdeset godina drži sina u kadi punoj pene. Kupanje. Kada je bela, plastična, pločice u kupatilu su tamne, možda crvene, ali fotografija je crnobela. Na dve pločice, u trećem redu iznad sinovljeve glave, dva su lika iz Diznijevih crtanih filmova. Jedan je Miki Maus, a drugi ne znam ko je, na glavi mu je polucilindar i trči. Mama je u letnjoj haljini na bretele, mada je decembar, piše na poleđini fotografije. Toplo im je, imaju kupatilo u kojem je toplo. Žive u toplom. Majka ima velike, širom otvorene crne oči. Kratku kosu, pažljivo počupane obrve, nešto veći nos nego što je to danas dozvoljeno za manekenke, izazovne usne, jake očnjake i poluosmeh na licu. Sina drži šakama ispod obe miške. Ne vide joj se nokti na rukama. Gleda u objektiv fotoaparata. Sin gleda u svoju pišu. Položaj tela mu je uslovljen majčiniim držanjem, u pokretu su, ona kao da ga vadi iz kade. Sila koja ga diže deluje u suprotnom smeru na njegove vratne pršljenove, glava mu se spustila, podvaljak mu se

ocrtava, i pogled mu je pao na pišu. Piša je mala, sva u koži, a testisi dominiraju. Ima stomačić, okrugle obraze, po nogama i rukama ima nabore, kao da je napravljen od kiselog testa.

Mamin poluosmeh u stvari deluje kao da hoće nešto da nam kaže, da je zaustila. Kao da hvata vazduh da nam se obrati dugačkom rečenicom. Usta joj nisu širom otvorena, nego kao da brzo usisava vazduh kroz blago otvorena usta. Skoro da se čuje zvuk tog vazduha koji joj ulazi u pluća, da bi joj poslužio da nešto objasni rečima.

Međutim, objašnjenje rečima nije potrebno. Na fotografiji se vide njena lepota i iznenađenje što više nije sama, nego je iz njenog tela izašlo biće koje sada kupa, vide se čista crna kosa i jake ruke i dečja radost u njenim očima. Radosna je i zbunjena.

2a

Volim ženske poglede i pokrete, volim kad se žene ljute, ljutim se na njih kad paze kako se ponašaju. Volim da provodim vreme sa ženama. Da pričamo, pijemo u kafani ili sami kod kuće, da klizamo po zaleđenim jezerima, plivamo, da se upoznamo slučajno i progovorimo o nečemu važnom i više se nikad ne vidimo, da ona izvodi baletske predstave za mene u plitkoj morskoj vodi, na pesku koji joj mazi stopala. Ne volim da delim pažnju na više ženskih osoba.

Opuštena žena, i biti u njenom prisustvu, to mi je najbolje.

3

Majka na obali mora. U kafani, za stolom, sama na fotografiji. Frizura bez frizure, ruke na stolu, laktovi u prostoru. Narukvica na zglobu leve ruke. Haljina na bretele, sa velikim cvetovima, tučak svetao, latice tamnije. Fotografija je crnobela. Pozadinom dominira bela kamena kuća. Dva čamca su vezana ispred ulaza u kamenu kuću. Troje ispred ulaza u kamenu kuću. Mama gleda u svoju levu stranu, nadole gleda ka detetu koje se na fotografiji ne vidi, ali je jasno po maminom pogledu da gleda u dete ili u psa ili mačku, ali ja znam da gleda u dete, gleda u mene. U svog nedavno rođenog sina. Nema vetra, vidi se po maminoj kosi i po palmi.

Na stolu su samo velika pepeljara i mamine lepe šake, s precizno izvajanim prstima i pravilnim, izduženim noktima.

3a

Jutros mi je došla policija na vrata. Zvonili su, a ja ne otvaram kad neko zvoni. Ali oni su baš zvonili. Otvorio sam i vratio se u krevet.

Na zidu spavaće sobe je, između ostalog, uvećana fotokopija moje fotografije iz lične karte od pre oko deset godina. Njih troje su ušli, u civilu, dva muškarca i žena. Jedan muškarac me je pitao: – Jesi l' ovo ti? – i pokazao glavom na fotokopiju. Rekao sam da jesam. – Propao si – kaže.

Da idemo u stanicu da pričamo. Da idemo, ali kažem da mi nije jasno zašto, mada mi je jasno.

Priručnik za rukovanje samim sobom daje ovakvo uputstvo: *U principu ne treba da se praviš blesav, mada nije uvek tako.* Meni se čini da je ovom uputstvu potrebna dorada. Nije jasno koje su to situacije kad čovek ipak treba da se pravi blesav, iako je to u suprotnosti sa principom. Ja sam ovu procenio kao odličnu priliku da odstupim od principa.

Obučem se, pitam da operem zube, a on mi kaže da operem i da ponesem četkicu i pastu i peškir i još neke

sitnice za koje procenim da će mi biti potrebne. Pomislim da je đavo došao po svoje pa se setim da je došao mnogo pre njih. Oni su samo posledica njegovog dolaska i našeg dogovora. Menjao sam dugoročno za kratkoročno, kao i svaka budala kojoj se to ponudi.

4

Dečak star sto osam dana leži na stomaku. Šake su mu stisnute u pesnice. Na belom je čaršavu, s belim zidom u pozadini. Sam je, sa senkom svoje glave na zidu. Kao da je očešljan, kao da mu je neko provukao nežno češalj od potiljka prema čelu, ili je tako izašao iz majke pa mu je ostala frizura. Veseo je. Ne smeje se, ali se to vidi. Živ je, gleda negde neodređeno, u nešto što dolazi. Prsti na njegovim stopalima liče jedni na druge. Leđa su mu nabrana, sastoj se od šest talasa.

Glava mu je prevelika u odnosu na telo. I kao da nije njegova, nego je pozajmljena za fotografisanje od nekog starijeg deteta. I gleda kao da je video svašta. A opet, dupence i stomačić i smežurano levo uvo – beba sto posto.

4a

Odugovlačim s pakovanjem, hoću još malo da budem kod kuće. Ponašam se kao da sam zbunjen njihovim dolaskom, i uplašen, i, kao, ne mogu da nađem najobičnije stvari po kući. A nisam uplašen, uzbuđen sam. Vidim da je došlo mojih pet minuta. Jurio sam život iz sve snage i on mi je sad poslao tri službena lica. Plavuša odlično izgleda, ima dugačke noge, mršava je, kao Kim Gordon iz najboljih dana. Ova dvojica, prava službena lica. Jedan je visok, ali nije zgodan, ima čudne patike i kukovi su mu preširoki. Ovaj što mi je rekao da sam propao dežmekast je, ako ja uopšte znam šta to znači. Njega sam odmah prepoznao kao šefa, mada su prilično ujednačena družina.

Ljubazni su, niko me ne dodiruje, ali je jasno da su spremni na sve, naročito visoki. On uvek stoji na vratima prostorije u kojoj se nalazim, uvek mora da se pomeri da bih ja prošao, i pomera se u poslednjem trenutku. Kad sam treći put krenuo u kupatilo da, kao, još nešto pogledam, nije se odmah sklonio, nego je čekao da pokušam da prođem pored njega, i rekao mi: – Požuri – pa se onda sklonio.

Stan ne govori mnogo u moju odbranu. Prljava posteljina, isečci iz novina po zidovima, razne velike i male vesti, tepisi srolani u uglu, tragovi na parketu od poslednjeg curenja mašine za veš, garderoba po stolicama, pokvarene roletne na prljavim prozorima. Samo je jedna slika u celom stanu. Ulje na platnu, apstrakcija. Meni liči na čamac koji tone na uzburkanom moru. Mojoj mami je to ličilo na oluju, a negde u sredini je videla nju i tatu kako se drže za ruke.

Stojim iznad WC šolje. Visoki stoji na vratima i gleda me. Vodokotlić ne radi. Punim kantu vodom i sipam u šolju. Krećem, prolazim pored ogledala u predsoblju i u njemu se vidim kako krećem. Bledi tip s podočnjacima i velikim nosom, bez frizure, malo pogrbljen. U beloj majici s kratkim rukavima. Zgodan u nekom smislu.

Najčešće se osećam kao da se ništa ne dešava, kao da ništa nije pravo, kao da sam stalno zaštićen ovim ili onim, uvek imam neke mogućnosti, nešto da biram, uvek mogu da budem u nekoj situaciji ili da ne budem. Ali sad kad su došli po mene, nemam mnogo izbora, čak ne mogu ni da se zaletim i skočim kroz prozor i da se razbijem o beton jer je i to zakonodavac predvideo i naučio svoja tri službena lica, a naročito visoko službeno lice, da stalno budu u takvom rasporedu da me usmeravaju ka mojoj jedinoj mogućnosti – zagrljaju izvršne vlasti.

Priručnik je prilično neodređen povodom ulaženja u bliske odnose sa izvršnom vlašću. Ona se posredno pominje u samo jednoj rečenici: *Probaj sve što misliš da treba da probaš*. Nisam nikad imao fantazije o privođenju, ali sad kad se dešava, vidim da mi nije loše. U tom smislu, ponašam se potpuno u skladu s Priručnikom.

Ne plašim se, nisam ni srećan, samo živim, krenuo sam nekuda.

5

Mama i sin na livadi. Jak vetar duva s mamine strane, trava je povijena, a njena kosa je raščupana. Sin ima dve godine, čuču u maminoj zavetrini. Ona kleči s njegove desne strane i desnom rukom mu pokazuje nešto u daljini. Izgovara neku reč, vidi se.

On gleda u pravcu koji mama pokazuje, namršti se i koliko god može, telom se izvio ka tome što gleda. Kao da ne sme da se pomeri, nego šta vidi odatle, s tog mesta pored nje, to mu je.

5a

Napolju je prijatno. Vazduh je hladan i svež. Nisam izlazio nekoliko dana, možda i deset, možda i dve nedelje nisam lepo udahnuo, ne mogu tačno da odredim. Lipe u dvorištu mirišu na detinjstvo, osećam ih i kroz prozor, ali ovo je druga priča. Kiša je padala, to sam čuo iz kreveta. Izbegavamo bare i sedamo u beli auto pa krećemo. Šef vozi, Kim Gordon je na suvozačkom sedištu, Visoki i ja sedimo pozadi.

Šef dobro vozi, mada ne baš najbolje. Ler-gas mu je preslab, to bi trebalo da se našteluje. Sedište mu je suviše blizu volana, tu gubi na kontroli, inače je sve u redu. Ljudi hodaju, bacaju đubre u kontejnere, čekaju autobuse i tramvaje, zgrade su stabilne, kapije groblja su na mestu, jedan pas laje, jedno dete stoji samo i gleda boktepita u šta, ali zato jedna devojka prelazi ulicu. To kako ona prelazi ulicu, to je ljubavna pesma. Srna u roze haljini, haljina s bretelama, roze sa cvetovima, u japankama, tu su prsti, rade, paze na ravnotežu, palac u glavnoj ulozi,

crveni nokti, kesa iz prodavnice u levoj ruci, telefon u desnoj. Haljina se slobodno uvija oko njenih butina, oko stomaka, i vrlo retko oko grudi, svaki korak je bez greške, ako greška može da postoji u ovakvim prizorima. Gledaju je i službena lica, Šef komentariše nešto, pita i mene za mišljenje. Ja kažem: – Sviđaju mi se njena stopala, i kako joj stoji kesa. – Šef ćuti, pa me pogleda u retrovizoru i kaže: – Stopala i kesa ti se sviđaju? – pa se okrene i pogleda me. Nisam hteo da ga ispravim da mi se ne sviđa kesa nego kako joj stoji kesa, mada sam siguran da bi on to shvatio kad bih mu lepo objasnio.

Nismo više pričali do stanice. U stvari, oni su pričali međusobno, nešto svoje, ali to je sve bilo nešto što bi ja trebalo da čujem i da izvedem zaključke kako bi bilo najbolje da se ponašam kad stignemo. Međutim, ja sam bio u zanosu od života koji se probudio u meni. Bio sam smiren i spreman na sve. Da mislim ono što mi se misli i da kažem ono što mi se govori. Da se ponašam onako kako se osećam. I da se pravim blesav naveliko.

Parkirali smo se tamo iza, na parkingu za službena vozila. Izašli smo kako ko, a onda smo nastavili u službenoj formaciji – da ja budem na oku svima. Svi se trude da se osećam kao da smo drugari, a u isto vreme kao i da nismo.

Zakoračim u tu zgradu i pitam se kad ću iz nje izaći. Da su sigurni, ne bismo nimalo bili drugari. Da su sigurni, neko drugi bi mi pakovao četkicu za zube. Nisu sigurni da sam ja taj. Mada nisam ni ja siguran. Nikad nisam bio siguran.

6

Dečak kome nedostaju samo četiri dana do dve godine u kancelariji je. Otvorio je jednu fioku radnog stola, u njoj su papiri i njegova desna ruka, kojom pokušava da uhvati jedan papir. Papiri su rukom ispisani, tada se pisalo i rukom. Dečak je sav u belom, bela majica na bretele, bele gaće, duboke, bele čarapice i bele duboke cipelice. Tako su tada uglavnom izgledali dvogodišnjaci. On nije iz neke imućne porodice, nije ni iz radničke, srednja je klasa, i ta kancelarija, to je kancelarija jednog dnevnog lista. Kancelarija njegovog oca. Narasla mu je kosa. Ima razdeljak na levoj strani glave i žutu, retku kosu. Majica i gaće su zgužvani, dugo je već u tome, i takav mu je položaj tela, pa se sve zgužvalo. Čarapice su pod konac, i cipelice, mada malo ofucane. I dalje liči na bebu, ali stoji, istina drži se za sto levom rukom, a desnom grabi te papire. Jedan mu se zakačio između malog i domalog prsta desne šake. Prezadovoljan je zbog toga, lepo se vidi. Lice mu je opet kao kod nekog starijeg deteta, izraz lica deteta od jedno

50 godina. S njegove leve strane je nešto što liči na suknju, pretežno belo sa crnim kvadratima. Kao da je suknja, ali nije. Možda je tašna na stolici. Mada verovatno nije, ne znam šta je to, kao da je nešto došlo iz budućnosti i upalo u tu fotografiju. Mali se popeo na prste da bi bolje zaronio rukom u fioku. Nešto malo je viši od stola, ovo je donja fioka, i taj papir što je dohvatio nije sa vrha, nego baš sa dna. Popeo se na prste da bude duži, u dubinu. Kao da je baš taj papir želeo, i sad mu je tu, u ruci, samo da ga izvuče. A opet, znam, nije taj pojma imao šta je uhvatio, samo je jurio nešto sa dna. Ne zna šta je uhvatio, ali to je ono što je hteo. Da zahvati sa dna.

6a

Lift, koraci po standardnom državnom podu, pa kancelarija. Itison, tri stola, nekako čudno orijentisana, valjda kako je moralo, i stolica. Ja sam na stolici. Stolica je odmah pored ulaznih vrata, daleko od prozora. Deluje kao da je slučajno tu, čovek lako može da zamisli nekoga kako je ubacuje i kaže: – Nemamo je gde, nek bude kod vas nekoliko dana pa ćemo da vidimo šta ćemo s njom – i spusti je odmah do vrata, gde mu je najbliže. I ona tako ostane.

Ali stolica je na idealnom mestu. Svaki psiholog bi je tu postavio. Prozor ti je daleko da bi mislio o skakanju s trećeg sprata, a otvorena vrata su ti odmah tu. Lako počneš da misliš o sebi kako izlaziš, dođe ti da pobegneš, doziva te blizina spoljašnjosti. Dekoncentriše ta pozicija. A koncentracija je ono što ti je najpotrebnije u toj situaciji.

Ja sam tu gde sam, Kim je za svojim stolom, kuca nešto. Visoki je, naravno, pored prozora, a Šef se naslonio na svoj sto i pita me: – Odakle ti onaj telefon?

Taj telefon je glavni u priči koja njih zanima.

- Kupio sam ga od jednog čoveka.
- Od kog čoveka?
- Ne sećam se. Od nekog iz oglasa.
- Kako je izgledao?
- Moram da razmislim, kupovao sam razne telefone.
- Razmisli.
- Je l' mogu da idem kući da razmislim?
- Ne možeš, možeš da zoveš advokata ili da ti ga mi dodelimo, pa da se savetuješ s njim.
- Dodelite mi.

Šef je pozvao nekoga telefonom i izgovorio šifru. Rekao je: – Treba mi 35-14. – Na primer taj broj, nisam siguran tačno koji je. Onda je izašao iz kancelarije.

Visoki je rekao da ide u pekaru i pitao Kim šta će. Kim će burek. Visoki se lomi da li da ipak svi jedu roštilj, i Kim se lomi, pa prelome na roštilj. Kupiće i za Šefa. Visoki me ignoriše, a Kim me pita da li hoću i ja. Neću, nisam gladan. Visoki odlazi, ostajemo Kim i ja.

- Ej, a koje si ti godište?
- Sedamdeset prvo.
- U koju si srednju išao?
- U Prvu.
- Znala sam, ti meni deluješ poznato. I ja sam išla u Prvu.
- Ali ti si mnogo mlađa od mene, nemoguće da smo se tamo videli, osim ako nisi često prolazila pored škole tih godina.
- Ja imam stariju sestru, i ona je išla u Prvu, možda te tako znam.
- Možda. Kako ti se zove sestra?
- Zvezdana.
- Zvezdana Pešić?

– Sad više nije Pešić. To mi je rođena sestra. E, znala sam da sam te već videla.

– Pa da, nema mnogo Zvezdana. Mi smo išli i u osnovnu zajedno. Onda se znamo preko tvoje sestre.

Sad smo Kim i ja ortaci. Znamo se preko njene sestre.

– Ti meni ne deluješ kao razbojnik. Kako si se, čoveče, našao u ovoj situaciji?

– U kojoj situaciji?

– E, sad ne pričamo zvanično, reci mi šta se desilo. Znam mnogo ljudi koji su bili skroz okej i onda su negde skrenuli. Takvo je vreme valjda, nezgodno za normalne ljude. Ne pitam te za telefon, nego šta se tebi desilo.

– Nemam pojma šta mi se desilo. Pogubio sam se, ne znam gde sam, u poslednje vreme ležim u krevetu i čekam da se nešto desi. Da ozdravim ili da umrem ili bilo šta. I onda ste došli vi.

– Vidi, ja sam na praksi ovde, ali ova dvojica neće da te puste dok im ne kažeš šta je stvarno bilo.

Mi smo ortaci, ona je tu na praksi, a oni neće da me puste tek tako.

– Ne znam šta je stvarno bilo.

– Dobro. Ako ti nećeš da pomogneš sebi, ne mogu ni ja da ti pomognem.

– Ja hoću da pomognem sebi, ja od svega na svetu najviše želim da pomognem sebi, ali ne umem.

– Pa reci im onda šta je stvarno bilo.

– Ne znam šta je stvarno bilo.

– Dobro.

Kim izlazi iz kancelarije. Odmah ulazi neki drugi čovek, neki kolega, možda isto na praksi. Stane pored prozora, stoji malo naslonjen na radijator, gleda me, priđe

mi i lupi mi kvalitetan šamar, korenom dlana mi zahvati donju vilicu, prstima uvo, a ja drugom stranom glave, slepoočnicom, udarim o zid, pa mi se glava vrati u prvobitni položaj, onaj pre šamara.

On se vrati do prozora. Gledamo se. Zuji mi uvo. Pomerio mi je vilicu, već me boli. Probam da zagrizem. Boli. Obuzima me bes. Nemam pojma šta da radim. Samo ga gledam. Pomalo mi je i svejedno. Gostujući inspektor je prišao i lupio kvalitetan šamar osumnjičenom. To treće lice me ubija.

Međutim, Priručnik takav kakav je, po meri muškarca iz moje porodice, veliča treće lice. Priručnik kaže ovako: *Pogledaj sebe sa strane. Razmisli šta bi taj lik, u čijoj si ulozi, trebalo da uradi. Pa onda uradi sve suprotno.*

U tom smislu, ostao sam da sedim i da gledam, kao da se ništa nije desilo. Gostujući inspektor mi je još jednom prišao, udario me otvorenom šakom u grudnu kost, na šta sam ja reagovao udarcem temenom o zid, nakratko izgubio svest, povratio se i nastavio da omamljen gledam ispred sebe.

Sad već nisam birao, udarac u grudnu kost oduzima snagu. Remeti rad srca, utiče na pritisak, na puls, tu nema izbora. Mora čovek malo da sačeka, da mu se povrate čula. Dok čekam, mislim kako meni ne bi bilo zanimljivo da udaram nekoga ko se ne brani. A opet, sve je to deo posla. Iscrpljeno telo lakše priznaje. To nije ništa lično. Neko mesi hleb, neko vozi taksi, neko dovodi ljude u stanje da priznaju.

Šamar je ponižavajući udarac, udarac u grudnu kost je onesposobljavajući. Sve je profesionalno. Laskaju mi.

I lepo je što me nije ništa pitao. On nije došao da pita, on je došao da mi objasni kakve su pozicije sa kojih pregovaramo. Sve sam dobro razumeo.